

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Sygdommen til Døden

Citation: Kierkegaard, Søren: "Sygdommen til Døden", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 11*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 24. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-sd-txt-shoot-id1d696bcf-2f6a-4b82-bc2d-e91071874cc9.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 11

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

B

Syndens Fortsættelse

Enhver Tilstand i Synd er ny Synd; eller som det nøiagtigere maatte udtrykkes og vil blive udtrykt i det Følgende, Tilstanden i Synd er den nye Synd, er Synden. Dette synes maaskee Synderen en Overdrivelse; han erkjender i det Høieste enhver aktuel ny Synd for en ny Synd. Men Evigheden, som fører hans Conto, maa opføre Tilstanden i Synd som ny Synd. Den har kun to Rubrikker, og »Alt hvad der ikke er af Tro er Synd«; enhver uangret Synd er en ny Synd, og ethvert Øieblik den er uangret, er ny Synd. Men hvor sjeldent et Menneske, som har Continueerlighed i Forhold til sin Bevidsthed om sig selv! Som oftest ere Menneskene sig blot momentviis bevidste, bevidste i de større Afgjørelser, men det Daglige anslaaes slet ikke; de ere saadan Aand saadan een Gang om Ugen en Timestid – det forstaaer sig, det er rigtignok en temmelig bestialsk Maade, at være Aand paa. Dog Evigheden er den væsentlige Continueerlighed, fordrer denne af Mennesket, eller at han skal være sig bevidst som Aand og have Troen. Synderen derimod er saaledes i Syndens Magt, at han ingen Forestilling har om dens totale Bestemmelse, at han er paa Fortabelsens Afvei. Han anslaaer blot hver enkelt ny Synd, ved hvilken han ligesom faaer ny Fart frem ad Fortabelsens Vei, ret som gik han ikke i det foregaaende Øieblik med alle de foregaaende Synders Hastighed ad den Vei. Saa naturlig er Synden blevet ham, eller Synden er blevet ham den anden Natur, at han finder det Daglige ganske i sin Orden, og kun selv standser et Øieblik, hver Gang han ved ny Synd saa at sige faaer ny Fart. Han er i Fortabelsen blind for, at hans Liv, istedetfor at have det Eviges væsentlige Continueerlighed, ved i Troen at være for Gud, har Syndens Continueerlighed.

Dog, »Syndens Continueerlighed«, er Synden ikke just det Ikke-Continueerlige? See, her kommer det igjen, dette om, at Synden blot er en Negation, der aldrig kan vindes Hævd paa, som der ikke kan vindes Hævd paa stjaalet Gods, en Negation, et afmægtigt Forsøg paa at constituere sig, men som dog, lidende al Afmagtens Qval i fortvivlet Trods, ikke formaaer det. Ja, saaledes er det spekulativt; men christeligt er Synden (dette maa troes, da det jo er det Paradoxe, som intet Menneske kan begribe) en Position, der af sig udvikler en mere og mere ponerende Continueerlighed.

Og Loven for denne Continueerligheds Voxen er ogsaa en anden end den for en Gjelds, eller en Negations. Thi en Gjeld voxer ikke, fordi den ikke bliver betalt, den voxer for hver Gang den forøges. Men Synden voxer med hvert Øieblik, man ikke kommer ud af den. Det er saa langt som muligt fra, at Synderen har Ret i, kun at ansee hver ny Synd for en Forøgelse af Synden, at, christelig forstaaet, egentlig Tilstanden i Synden er større Synd, er den nye Synd. Selv et Ordsprog siger, at synde er menneskeligt, men at blive i Synden er diævelsk; men christelig maa dette Ordsprog rigtignok forstaaes noget anderledes. Den blot desultoriske Betragtning, der kun seer paa den nye Synd og overspringer det Mellemliggende, det Mellemliggende mellem de enkelte Synder, er en ligesaa overfladisk Betragtning, som hvis En vilde antage, at et Jernbanetog kun bevægede sig hver Gang Locomotivet snøftede. Nei, denne Snøften, og det Fremstød, som derpaa følger, er egentligen ikke Det, der skal sees paa, men den jævne Fart, med hvilken Locomotivet gaaer, og som frembringer hiin Snøften. Og saaledes er det med Synden. Tilstanden i Synden er i dybeste Forstand Synden, de enkelte Synder ikke Syndens Fortsættelse, men Udtrykket for Syndens Fortsættelse; i den enkelte nye Synd bliver Syndens Fart blot sandselig mere til at bemærke.

Tilstanden i Synden er den værre Synd end de enkelte Synder, er Synden. Og saaledes forstaaet gjælder det, at Tilstanden i Synden er Syndens Fortsættelse, er ny Synd. I Almindelighed forstaaer man det anderledes, man forstaaer det om, at den ene Synd føder ny Synd af sig. Men det har en langt dybere Grund, den, at Tilstanden i Synden er ny Synd. Det er psykologisk mesterligt, hvad Shakspeare lader Macbeth sige (3die Akt, 2den Scene): Sündentsproßne Werke erlangen nur durch Sünde Kraft und Stärke. Det vil sige, Synden er indenfor sig selv en Conseqvents, og i denne det Ondes Conseqvents i sig har den ogsaa en vis Kraft. Men til en saadan Betragtning kommer man aldrig, naar man blot seer paa de enkelte Synder.

De fleste Mennesker leve vistnok med altfor liden Bevidsthed om dem selv, til at have en Forestilling om hvad Conseqvents er; det vil sige, de existere ikke qua Aand. Deres Liv bestaaer, enten i en vis barnlig, elskelig Naivitet eller i Pjattethed, af saadan Noget Handling, Noget Tildragelse, Dit og Dat; nu gjøre de noget Godt, og saa igjen noget Galt, og saa begynde de atter forfra; nu ere de fortvivlede en Eftermiddag, maaskee tre Uger, men saa ere de Friskfyrt igjen, og saa igjen en Dags Tid fortvivlede. De lege saa at sige med i Livet, men de opleve aldrig det at sætte Alt ind paa Eet, komme aldrig til Forestillingen om en uendelig Conseqvents i sig. Derfor er der mellem dem bestandigt kun Tale om det Enkelte, enkelte gode Gjæringer,

enkelte Synder.

Enhver Existent, der er under Bestemmelsen Aand, selv om den og kun er paa eget An- og Tilsvær, har væsentlig Conseqvents i sig og Conseqvents i et Høiere, idetmindste i en Idee. Men en saadan frygter igjen uendeligt enhver Inconseqvents, fordi han har en uendelig Forestilling om hvad Følgen kan blive, at han kunde rives ud af det Totale, hvori han har sit Liv. Den mindste Inconseqvents er et uhyre Tab, thi han taber jo Conseqventsen; i samme Øieblik er maaskee Trylleriet løst, den hemmelighedsfulde Magt, der bandt alle Kræfterne i Harmoni, afmattet, Springfjederen afspændt, det Hele maaskee et Chaos, hvor Kræfterne kjæmpe mod hinanden, til Selvets Lidelse, men hvori der ingen, ingen Overeensstemmelse er med sig selv, ingen Fart, ingen impetus. Det uhyre Maskineri, som i Conseqventsen var saa føieligt i sin Jern-Styrke, saa smidigt i al sin Kraft, er i Uorden; og jo ypperligere, jo grandiosere Maskineriet var, desto frygteligere er Virvarret. – Den Troende, der altsaa hviler i, har sit Liv i det Godes Conseqvents, har en uendelig Frygt for end den mindste Synd; thi han har uendeligt at tabe. De umiddelbare, de barnlige eller barnagtige Mennesker have intet Totalt at tabe, de tabe og vinde bestandigt blot i det Enkelte, eller det Enkelte.

Men som med den Troende, saaledes ogsaa med Modbilledet, den Dæmoniske, i Forhold til Syndens Conseqvents i sig. Som Drankeren stadigt vedligeholder Rusen fra Dag til Dag, af Frygt for den Standsning, den Mathed, der vilde indtræde, og dennes mulige Følger, hvis han een Dag blev ganske ædru: saaledes den Dæmoniske. Ja, som den Gode, hvis En traadte fristende til ham, fremstillende Synden i en eller anden lokkende Skikkelse, vilde bede ham »frist mig ikke«: saaledes har man vel Exempler paa aldeles det Samme hos en Dæmonisk. Lige overfor En, der er ham stærkere i det Gode, kan den Dæmoniske, naar hiin vil fremstille ham det Gode i dets salige Ophøiethed, bede for sig, han kan med Taarer bede for sig, at han ikke vil tale til ham, ikke vil, som han udtrykker det, gjøre ham svag. Just fordi den Dæmoniske er conseqvent i sig og i det Ondes Conseqvents, just derfor har han ogsaa en Totalitet at tabe. Et eneste Øieblik udenfor sin Conseqvents, een eneste diætetisk Uforsigtighed, eet eneste Sideblik, eet Øieblik det Hele eller blot en Deel deraf seet og forstaaet paa en anden Maade: og han blev maaskee aldrig mere sig selv, siger han. Det vil sige, det Gode har han fortvivlet opgivet, det kan dog alligevel ikke hjælpe ham; men vel kunde det forstyrre ham, gjøre ham det umuligt nogensinde igjen at faae Conseqventsens fulde Fart, gjøre ham svag. Kun i Syndens Fortsættelse er han sig selv, kun i den lever han, har han Indtrykket af sig selv. Men hvad vil dette sige? Det vil sige, Tilstanden i Synden er Det, der, dybt nede hvor han er sunken, holder ham sammen, ugudeligt styrkende ham ved Conseqventsen; det er ikke den enkelte nye Synd, der (ja, det er rædsomt afsindigt!) hjælper ham, men den enkelte nye Synd er blot Udtrykket for Tilstanden i Synden, hvilken egentlig er Synden.

Ved »Syndens Fortsættelse«, hvorom vi nu skulle handle, tænkes altsaa ikke saa meget paa de enkelte nye Synder, som paa Tilstanden i Synden, hvilken igjen bliver Syndens Potentsation i sig selv, en Forbliven i Syndens Tilstand med Bevidsthed derom, saa Loven for Bevægelsen i Potentsationen her som allevegne er ind efter, i intensivere og intensivere Bevidsthed.

A

Den Synd at fortvivle over sin Synd

Synd er Fortvivlelse; Potentsationen er den nye Synd at fortvivle over sin Synd. Det sees ogsaa let, at dette er en Potentsations Bestemmelse; det er ikke en ny Synd, som naar Den, der engang stjal 100 Rdlr., en anden Gang stjæler 1000 Rdlr. Nei, her tales ikke om de enkelte Synder; Tilstanden i Synden er Synden, og denne potentseres i en ny Bevidsthed.

At fortvivle over sin Synd er Udtrykket for, at Synden er blevet eller vil være conseqvent i sig selv. Den vil Intet have med det Gode at skaffe, ikke være svag nok til engang imellem at lytte efter en anden Tale. Nei, den vil kun høre sig selv, kun have med sig selv at skaffe, slutte sig inde med sig selv, ja, lukke sig indenfor eet Indelukke mere, og ved Fortvivlelsen over Synden sikkre sig mod ethvert Overfald eller Efterstræbelse af det Gode. Den er sig bevidst at have hugget Broen af efter sig, og saaledes at være utilgjængelig for det Gode som det Gode for den, saa om den i et svagt Øieblik skulde selv ville det, det dog var umuligt. Synden selv er Løsrivelse fra det Gode, men Fortvivlelse over Synden er Løsrivelse anden Gang. Dette piner naturligviis det Dæmoniskes yderste Kræfter ud af Synden, giver den ugudelige Haardførhed eller Forstokkethed, at maatte conseqvent ansee Alt, hvad der hedder Anger, og Alt hvad der hedder Naade, ikke blot for Tomt og Intetsigende, men for sin Fjende, for Det, man meest af Alt har at værges sig mod, aldeles

som den Gode værger sig mod Fristelsen. Saaledes forstaaet er det en rigtig Replik af Mephistopheles (i Faust), at intet er Elendigere end en Djævel, som fortvivler; thi ved at fortvivle maa her forstaaes, at ville være svag nok til at høre Noget om Anger og Naade. For at betegne Potentsationen i Forholdet mellem Synd og Fortvivlelse over Synden kunde man sige, det Første er Bruddet med det Gode, det Andet Bruddet med Angeren.

Fortvivlelse over Synden er et Forsøg paa at holde sig ved at synke endnu dybere; som Den, der stiger i en Aerostat, stiger ved at kaste Tyngder af sig, saaledes synker den Fortvilede ved bestemtere og bestemtere at kaste alt det Gode fra sig (thi det Godes Tyngde er Opløftelse), han synker, selv mener han rigtignok at stige – han bliver jo ogsaa lettere. Synden selv er Fortvivlelsens Kamp; men naar saa Kræfterne ere udtømte, maa der en ny Potentsation til, en ny dæmonisk Sluttethed i sig selv, det er Fortvivlelsen over Synden. Det er Fremskridt, en Stigen i det Dæmoniske, naturligviis Fordybelse i Synden. Det er et Forsøg paa at give Synden Holdning og Interesse som en Magt derved, at det nu skal være evig afgjort, at man Intet vil høre om Anger og Intet om Naade. Imidlertid er dog Fortvivlelsen over Synden sig netop sin egen Tomhed bevidst, at den ikke har det mindste at leve af, ikke engang sit eget Selv i Forestillingen om det. Det er en psykologisk mesterlig Replik af Macbeth (2den Akt, 2den Scene): von jetzt (efterat han har myrdet Kongen – og nu fortvivler over sin Synd) giebt es nichts Ernstes mehr im Leben; Alles ist Tand, gestorben Ruhm und Gnade. Det som er det Mesterlige er Dobbeltslaget i de sidste Ord (*Ruhm* und *Gnade*). Ved Synden, det vil sige, ved at fortvivle over Synden, har han tabt ethvert Forhold til Naaden – og tillige til sig selv. Hans selviske Selv culminerer i Ærgjerrighed. Nu er han jo blevet Konge, og dog, idet han fortvivler over sin Synd og om Angerens Realitet, om Naaden, har han ogsaa tabt sig selv, han kan end ikke for sig selv holde det oppe, og han er netop lige saa langt fra at kunne nyde sit Selv i Ærgjerrighed, som fra at gribe Naaden.

I Livet (forsaavidt da Fortvivlelse over Synden forekommer i Livet; men i ethvert Tilfælde forekommer der Noget, som Menneskene kalde saaledes) sees der som oftest feil af denne Fortvivlelse over Synden, formodentlig fordi man i Verden almindeligviis kun har med Letsindighed, Tankeløshed og reen Pjattethed at gjøre, og derfor ordentlig bliver ganske høitidelig, og ærbødig tager Hatten af for enhver Yttring af noget Dybere. Enten i forvirret Uklarhed over sig selv og sin Betydning, eller med et Anstrøg af Hykleri, eller ved Hjælp af den Underfundighed og Sophistik, som al Fortvivlelse har med sig selv, er Fortvivlelse over Synden ikke utilbøielig til at give sig Skin af at være noget Godt. Den skal da være et Udtryk for, at det er en dyb Natur, som derfor tager sig sin Synd saa nær. Jeg skal anføre et Exempel. Naar et Menneske, der har været hengivet til en eller anden Synd, men saa i længere Tid gjort Fristelsen Modstand og seiret – naar han faaer et Tilbagefald og atter synker i Fristelsen: saa er den Forstemthed, der indtræder, ingenlunde altid Sorg over Synden. Det kan være meget Andet; det kan for den Sags Skyld ogsaa være en Forbittrelse paa Styrelsen, som var det den, der havde ladet ham falde i Fristelsen, som burde den ikke have været saa haard mod ham, da han nu i længere Tid havde seierrigt modstaaet Fristelsen. Men i ethvert Tilfælde er det aldeles Fruentimmeragtigt, uden videre at tage denne Sorg for god, slet ikke at være opmærksom paa den Tvetungethed, der er i al Lidenskabelighed, hvilket igjen er det Omineuse, som kan gjøre, at den Lidenskabelige stundom næsten til Afsindighed bag efter forstaaer, at han har sagt det Modsatte af hvad han meente at sige. Et saadant Menneske forsikkrer maaskee i stærkere og stærkere Udtryk, hvorledes det piner og plager ham, dette Tilbagefald, hvorledes det bringer ham til Fortvivlelse, »jeg tilgiver mig det aldrig selv«, siger han. Og alt dette skal være Udtrykket for, hvor meget Godt der boer i ham, hvor dyb en Natur han er. Dette er en Mystification. Jeg lod med Flid i Fremstillingen indløbe et Stikord »jeg tilgiver mig det aldrig selv«, et Ord, som just almindeligt høres i saadan Forbindelse. Og netop paa dette Ord kan man ogsaa strax kjende sig dialektisk til Rette. Han tilgiver sig det aldrig selv – men dersom nu Gud vilde tilgive ham det, saa kunde han jo dog gjerne have den Godhed at tilgive sig selv. Nei, hans Fortvivlelse over Synden, og meest netop jo mere den raser i Udtrykkets Lidenskab, hvorved han (hvad han mindst tænker paa) angiver sig selv, naar han »aldrig vil tilgive sig selv«, at han saaledes kunde synde (thi denne Tale er noget nær det Modsatte af bodfærdig Sønderknuselse, der beder Gud om at tilgive), er meget langt fra at være en Bestemmelse af det Gode, den er en intensivere Bestemmelse af Synd, hvis Intensitet er Fordybelse i Synd. Sagen er den, han er i den Tid, han seierrigt har gjort Fristelsen Modstand, i egne Øine blevet sig selv bedre end han virkelig er, han er blevet stolt af sig selv. Denne Stoltheds Interesse er det nu, at det Forbigangne maatte være noget aldeles Tilbagelagt. Men i Tilbagefaldet bliver pludselig det Forbigangne atter ganske præsentisk. Denne Mindelse kan hans Stolthed ikke taale, og deraf denne dybe Bedrøvelse o. s. v. Men Bedrøvelsens Retning er aabenbart bort fra Gud, en skjult Selvkjerlighed og Stolthed, istedetfor ydmygt at begynde med ydmygt at takke Gud, at han dog saa længe havde hjulpet ham til at modstaae Fristelsen, bekjende for Gud og sig selv, at det allerede er meget mere end han havde fortjent, og saa ydmyge sig under Erindringen af, hvorledes han har været.

Her, som allevegne, er hvad de gamle Opbyggelsesskrifter forklare, saa dybt, saa erfaret, saa veiledende. De lære, at Gud stundom tillader, at den Troende snubler og falder i en eller anden Fristelse – just for at

ydmuge ham og derved at befæste ham mere i det Gode; Modsætningen mellem Tilbagefaldet og det maaskee betydelige Fremskridt i det Gode er saa ydmygende, Identiteten med sig selv saa smertelig. Jo bedre et Menneske er, desto dybere smerter naturligviis den enkelte Synd, og desto farligere, dersom han ikke gjør Svinget rigtigt, farligt blot den mindste Smule Utaalmodighed. Han kan maaskee af Sorg synke i det mørkeste Tungsind – og en Nar af Sjelesørger ikke være langt fra at beundre hans dybe Sjel, og hvilken Magt det Gode har i ham – som var Dette af det Gode. Og hans Kone, ja hun føler sig dybt ydmyget i Sammenligning med en saadan alvorlig og hellig Mand, der saaledes kan sørge over Synden. Maaskee er ogsaa hans Tale endnu mere skuffende, han siger maaskee ikke: jeg kan aldrig tilgive mig det selv (som havde han maaskee før tilgivet sig selv Synder; en Gudsbespottelse), nei, han taler om, at Gud aldrig kan tilgive ham det. Ak, og Dette er kun en Mystification. Hans Sorg, hans Bekymring, hans Fortvivlelse er selvisk (ligesom den Angest for Synden, der undertiden næsten ængster et Menneske i Synd, fordi den er Selvkjærlighed, der vilde være stolt af sig selv, at være uden Synd) – og Trøst det han mindst behøver, hvorfor ogsaa de uhyre Qvantiteter af Trøstegrunde, som Sjelesørgerne ordinere, blot gjøre Sygdommen værre.

B

Den Synd at fortvivle om¹ Syndernes Forladelse (Forargelse)

Potentsationen i Bevidstheden om Selvet er her Viden om Christus, et Selv lige over for Christus. Først kom (i forrige Afsnit) Uvidenhed om at have et evigt Selv; saa Viden om at have et Selv, hvori der dog er noget Evigt. Derpaa vistest (ved Overgangen til 2det Afsnit) denne Forskjel at indbefattes under: Selvet, der har en menneskelig Forestilling om sig selv, eller hvis Maal Mennesket er. Modsætningen hertil var: et Selv lige over for Gud, og Dette lagdes til Grund for Definitionen paa Synd.

Nu kommer et Selv lige over for Christus, et Selv, som dog fortvivlet ikke vil være sig selv eller fortvivlet vil være sig selv. Thi Fortvivlelse om Syndernes Forladelse maa være at henføre enten til den ene eller til den anden Formel for Fortvivlelse, Svaghedens eller Trodsens; Svaghedens, som forarget ikke tør troe, Trodsens, som forarget ikke vil troe. Kun er Svaghed og Trods her (da jo Talen ikke er om at være sig selv uden videre, men om at være sig selv i Bestemmelsen af at være Synder, altsaa sig selv i Bestemmelsen af sin Ufuldkommenhed) det Omvendte af ellers. Ellers er Svaghed: fortvivlet ikke at ville være sig selv. Her er dette Trods; thi her er det jo Trods, ikke at ville være sig selv, det man er, Synder, og paa Grund deraf at ville undvære Syndernes Forladelse. Ellers er Trods: fortvivlet at ville være sig selv. Her er dette Svagheden, fortvivlet at ville være sig selv, Synder, saaledes, at der ingen Tilgivelse er.

Et Selv lige over for Christus er et Selv potentseret ved den uhyre Indrømmelse af Gud, potentseret ved det uhyre Eftertryk, som falder paa det derved, at Gud ogsaa for dette Selvs Skyld lod sig føde, blev Menneske, leed, døde. Som der i det Foregaaende blev sagt: jo mere Guds-Forestilling jo mere Selv, saa gjælder det her: jo mere Forestilling om Christus jo mere Selv. Et Selv er kvalitativt hvad dets Maalestok er. At Christus er Maalestokken, er det fra Guds Side til Vitterlighed bekræftede Udtryk for, hvilken uhyre Realitet et Selv har; thi først i Christo er det sandt, at Gud er Menneskets Maal og Maalestok, eller Maalestok og Maal. – Men jo mere Selv, jo intensivere Synd.

Ogsaa fra en anden Side kan Potentsationen i Synden vises. Synd var Fortvivlelse; Potentsationen var Fortvivlelse over Synden. Men nu tilbyder Gud Forligelsen i Syndernes Forladelse. Dog Synderen fortvivler, og Fortvivlelsen faaer et endnu dybere Udtryk; den forholder sig nu paa en Maade til Gud, og dog er det netop fordi den er endnu længere borte, endnu intensivere fordybet i Synden. Idet Synderen fortvivler om Syndernes Forladelse, er det jo næsten som gik han lige ind paa Livet af Gud, det lyder jo dialogisk, dette: »nei, der er ingen Syndernes Forladelse, det er en Umulighed«; det seer ud som et Haandgemænge. Men dog maa Mennesket fjerne sig et kvalitativt Længere fra Gud for at kunne sige det, og for at det kan høres, og for at stride saaledes cominus, maa han være eminus; saa underligt er Aands-Tilværelsen i akustisk Forstand konstrueret, saa underligt Distance-Forholdene lagte. Saa langt som muligt maa et Menneske være fjernet fra Gud for at det Nei kan høres, som dog paa en Maade vil Gud tillivs; den størst mulige Nærgaaenhed mod Gud er længst borte; for at være nærgaaende mod Gud maa man gaae langt bort; er man ham nærmere, kan man ikke være nærgaaende, og er man nærgaaende, er man eo ipso, betyder dette, at man er langt borte. O, menneskelig Afmagt lige over for Gud! Naar man er nærgaaende mod et høit

ophøiet Menneske, kan man maaskee til Straf blive kastet langt bort fra ham; men for at kunne være nærgaaende mod Gud, maa man gaae langt bort fra ham.

I Livet sees der som oftest Feil af denne Synd (at fortvivle om Syndernes Forladelse), især da siden den Tid man har afskaffet det Ethiske, saa der sjeldent eller aldrig høres et sundt ethisk Ord. Æsthetisk-metaphysisk honoreres det som et Tegn paa en dyb Natur at fortvivle om Syndernes Forladelse, omtrent som hvis man vilde ansee det for Tegn paa en dyb Natur hos et Barn, at det er uartig. Overhovedet er det utroligt, hvilken Confusion der er kommet ind i det Religieuse fra den Tid man har afskaffet i Menneskets Forhold til Gud det »Du skal«, som er det eneste Regulativ. Dette »Du skal« skal være med i enhver Bestemmelse af det Religieuse; i dets Sted har man eventyrligt brugt Guds-forestillingen eller Forestillingen om Gud som en Ingredients i den menneskelige Vigtighed, til at blive sig selv vigtige lige over for Gud. Som man i Stats-Livet bliver sig selv vigtig ved at høre til Oppositionen, og vel tilsidst ønsker at der er en Regjering, for dog at have Noget at opponere imod; saaledes vil man tilsidst ikke afskaffe Gud – blot for at blive sig selv endnu vigtigere ved at være Oppositionen. Og alt Det, der i gamle Dage blev betragtet med Horreur som Ytringer af ugudelig Opsætsighed, det bliver nu genialt, Tegn paa en dyb Natur. »Du skal troe« heed det i gamle Dage, kort og godt, saa ædrueligt som muligt – nu er det genialt og Tegn paa en dyb Natur, ikke at kunne. »Du skal troe Syndernes Forladelse«, heed det, og som den eneste Kommentar til denne Text heed det: »Du skal skee en Ulykke, om Du ikke kan det; thi hvad man skal, det kan man« – nu er det genialt og Tegn paa en dyb Natur, ikke at kunne troe det. Fortræffelige Resultat som Christenheden har bragt det til! Hørtes der ikke et Ord om Christendom, saa vilde Menneskene dog ikke, hvad heller aldrig nogensinde Hedenskabet har været, være saa indbildske; men ved Hjælp af at de christelige Forestillinger saadan uchristeligt ligge i Luften, benyttes disse til den meest potentierte Næsviished, forsaavidt de da ikke misbruges paa en anden, men lige saa fræk Maade. Thi er det ikke epigramatisk nok, at det at bande dog nok ikke var Skik i Hedenskabet, men derimod ret egentligen har hjemme i Christenheden; at Hedenskabet med en vis Horreur, med Sky for det Mysterieuse, oftest med stor Høitidelighed nævnede Guds Navn, medens i Christenheden vel Guds Navn er det Ord, der forekommer meest i daglig Tale, og ubetinget det Ord, der tænkes mindst ved, og bruges meest skjødesløst, fordi den stakkels aabenbare Gud (der var uforsigtig og uklog nok til istedetfor at holde sig skjult, som ellers altid Fornemhed gjør, at blive aabenbar) er blevet en af hele Befolkningen kun altfor kjendt Personage, hvem man da gjør en overmaade stor Tjeneste ved engang imellem at gaae i Kirke, hvor man derfor ogsaa bliver roest af Præsten, der paa Guds Vegne takker En for Æren af Besøget, bærer En med Titlen From og derimod stikler lidt paa dem, som aldrig vise Gud den Ære at gaae i Kirke.

Den Synd at fortvivle om Syndernes Forladelse er *Forargelse*. Deri havde Jøderne fuldkommen Ret, at de forargedes paa Christus, fordi han vilde tilgive Synder. Der hører en besynderlig høi Grad af Aandløshed (det vil sige den, som ordentligviis findes i Christenheden) til, for, hvis man ikke er Troende (og i saa Fald troer man jo, at Christus var Gud) ikke at forarges over, at et Menneske vil tilgive Synder. Og dernæst hører der en ligesaa besynderlig Aandløshed til, for ikke at forarges over, at Synd kan tilgives. Det er for menneskelig Forstand det umuligste af Alt – uden at jeg derfor anpriser det som Genialitet, ikke at kunne troe det; thi det skal troes.

I Hedenskabet kunde naturligviis denne Synd ikke findes. Kunde Hedningen (hvad han end ikke kunde, da han manglede Guds-forestillingen) have den sande Forestilling om Synd: længere kunde han ikke komme end til at fortvivle over sin Synd. Ja, hvad mere er (og heri er al den Indrømmelse, man kan gjøre menneskelig Forstand og Tænkning), man maatte rose den Hedning, der virkelig drev det til, ikke at fortvivle over Verden, ikke over sig selv i almindeligere Forstand, men over sin Synd¹. Der hører, menneskelig talt, baade Dybsind og ethiske Bestemmelser dertil. Længere kan intet Menneske som saadant komme, og sjeldent nok at En kom saa vidt. Men christeligt er Alt forandret; thi Du skal troe Syndernes Forladelse.

1. Man vil bemærke, at Fortvivlelse over Synden her saa er opfattet dialektisk i Retning hen mod Troen. At dette Dialektiske er (om end dette Skrift kun behandler Fortvivlelse som Sygdommen), maa aldrig glemmes, det ligger jo i, at Fortvivlelse ogsaa er det første Moment i Troen. Naar Retningen derimod er bort fra Troen, bort fra Guds-Forholdet, saa er Fortvivlelse over Synden den nye Synd. I Aands-Livet er Alt dialektisk. Forargelse er jo saaledes, som ophævet Mulighed, et Moment i Troen; men Forargelse, med Retningen bort fra Troen, er Synd. Man kan lægge et Menneske det til Last, at han ikke engang kan forarges paa Christendommen. Naar man taler saaledes, taler man jo om det at forarges som om noget Godt. Og derimod maa man jo sige, at det at forarges er Synd. (tilbage)

Og hvor befinder Christenheden sig i Henseende til Syndernes Forladelse? Ja, Christenhedens Tilstand er egentlig Fortvivlelse om Syndernes Forladelse; dette maa dog forstaaes saaledes, den er saa langt tilbage, at Tilstanden ikke engang er aabenbar at være denne. Man er end ikke kommet til Bevidstheden om Synden, man kjender kun den Art Synder som Hedenskabet ogsaa kjendte, og lever lykkelig og vel i hedensk

Tryghed. Men ved det man lever i Christenheden, gaaer man videre end Hedenskabet, man gaaer hen og indbilder sig, at denne Tryghed er – ja, det kan ikke være Andet i Christenheden – Bevidstheden om Syndernes Forladelse, hvori Præsterne bestyrke Menigheden.

Christenhedens Grund-Ulykke er egentlig Christendommen, at Læren om Gud-Mennesket (christelig forstaaet vel at mærke betrygget i Paradoxet og Forargelsens Mulighed) ved idelig og idelig at prædikkes er taget forfængeligt, at Qvalitets-Forskjellen mellem Gud og Menneske pantheistisk (først fornemt speculative, siden pøbelagtigt paa Gader og Stræder) er hævet. Aldrig har nogensinde nogen Lære paa Jorden virkeligt bragt Gud og Menneske saa nær sammen, som Christendommen; det kunde heller ingen, kun Gud selv kan gjøre det, enhver menneskelig Opfindelse bliver dog en Drøm, en usikker Indbildning. Men aldrig har heller nogensinde nogen Lære saa omhyggeligt værget sig mod den grueligste af alle Gudsbespottelser, den, efterat Gud har gjort dette Skridt, at det saa skulde tages forfængeligt, som løb det dog ud paa Eet: Gud og Menneske – aldrig har nogensinde nogen Lære værget sig saaledes derimod som Christendommen, der værger sig ved Hjælp af Forargelsen. Vee de slappe Talere, vee de løsagtige Tænkere, og vee, vee det hele Tilhæng, som har lært af dem og priset dem!

Skal der holdes Orden i Tilværelsen – og det vil dog Gud, thi han er ikke Forvirringens Gud – saa maa der først og fremmest passes paa, at ethvert Menneske er et enkelt Menneske, bliver sig bevidst at være et enkelt Menneske. Faae Menneskene først Lov til at løbe sammen i hvad Aristoteles kalder Dyre-Bestemmelsen: Mængden; bliver derpaa dette Abstraktum (istedetfor at det er mindre end Intet, mindre end det ringeste enkelte Menneske) anset for at være Noget: saa varer det ikke længe inden dette Abstraktum bliver Gud. Og saa, saa slaaer det jo philosophice til med Læren om Gud-Mennesket. Som man saa i Staterne har lært, at Mængden imponerer Kongen, og Bladene Conferentsraader, saaledes opdager man saa tilsidst, at summa summarum af alle Mennesker imponerer Gud. Dette kaldes saa Læren om Gud-Mennesket, eller at Gud og Menneske er idem per idem. Det forstaaer sig, adskillige af de Philosopher, som vare med at udbrede denne Lære, om Generationens Overvægt over Individet, de vende sig bort med Væmmelse, naar deres Lære er sunken saa dybt, at Pøbelen er Gud-Mennesket. Men disse Philosopher glemme, at det dog er deres Lære, de overseer, at den ikke var sandere, da de Fornemme antog den, da Eliten af de Fornemme eller en udvalgt Kreds af Philosopher var Incarnationen.

Det vil sige, Læren om Gud-Mennesket har gjort Christenheden fræk. Det seer næsten ud, som havde Gud været for svag. Det er som var det gaaet ham liig den Godmodige, der gjør for store Indrømmelser, og saa lønnes med Utaknemmelighed. Det er Gud, der opfandt Læren om Gud-Mennesket, og nu har Christenheden faaet det frækt vendt om, og paadutter Gud Slægtskabet, saa den Indrømmelse, Gud har gjort, omtrent betyder hvad det i disse Tider betyder, at en Konge giver en friere Forfatning – og det veed man nok, hvad det betyder, »det var han nok nødt til«. Det er, som var Gud kommet i Forlegenhed; det er, som havde den Kloge Ret, hvis han sagde til Gud: Du er selv Skyld i det, hvorfor har du indladt Dig saa meget med Mennesket. Det var jo dog aldrig faldet noget Menneske ind, aldrig opkommet i noget Menneskes Hjerter, at der skulde være den Lighed mellem Gud og Menneske. Det var Dig selv, der lod det forkynde, nu høster Du Frukten.

Dog har Christendommen sikkret sig fra Begyndelsen af. Den begynder med Læren om Synden. Syndens Kategori er Enkelthedens Kategori. Synden lader sig slet ikke tænke spekulativt. Det enkelte Menneske ligger nemlig under Begrebet; man kan ikke tænke et enkelt Menneske, men kun Begrebet Menneske. – Derfor er det at Spekulationen strax kommer ind paa den Lære om Generationens *Overmagt* over Individet; thi at Spekulationen skulde anerkjende Begrebets *Afmagt* i Forhold til Virkeligheden, er ikke at forlange. – Men som man ikke kan tænke et enkelt Menneske, saa heller ikke en enkelt Synder; man kan tænke Synden (saa bliver den Negationen), men ikke en enkelt Synder. Dog just derfor kan det heller ikke blive Alvor med Synden, naar den blot skal tænkes. Thi Alvoren er just, at Du og jeg er Synder; Alvoren er ikke Synden overhovedet, men Alvorens Eftertryk ligger paa Synderen, der er den Enkelte. I Forhold til »det enkelte Menneske« maa Spekulationen, hvis den er consequent, egentligen lade meget haant om det at være et enkelt Menneske, eller at være Det, som ikke kan tænkes; den maa, hvis den vilde gjøre Noget i denne Retning, sige til den Enkelte: er det Noget at spille Tiden paa, see for Alt at glemme det, det at være et enkelt Menneske er Intet at være, tænk – saa er Du hele Menneskeheden, cogito ergo sum. Maaskee turde dog ogsaa dette være Løgn, det enkelte Menneske og det at være et enkelt Menneske det Høieste. Dog lad det nu saa være. Men ganske consequent maatte Spekulationen ogsaa sige: det at være en enkelt Synder, det er ikke Noget at være, det ligger under Begrebet, spill ikke Tiden derpaa o. s. v. Og hvad saa videre, skal man saa maaskee istedetfor at være en enkelt Synder (ligesom man opfordredes til, istedetfor at være et enkelt Menneske, at tænke Begrebet Menneske) tænke Synden? Og hvad saa videre, bliver man saa maaskee ved at tænke Synden selv »Synden« – cogito ergo sum? Et fortræffeligt Forslag! Imidlertid behøver man endda ikke at frygte saaledes at blive Synden, den – rene Synd; thi Synden lader sig netop ikke tænke. Dette maatte dog vel Spekulationen selv indrømme, da Synden jo er Affald fra Begrebet. Men for ikke længere at disputere e concessis, hovedsagelig er Vanskeligheden en anden. Spekulationen tager sig ikke iagt for, at i Forhold til Synden er det Ethiske med, der altid pointerer omvendt af Spekulationen og gjør lige de modsatte Trin; thi det Ethiske abstraherer ikke fra Virkelighed, men fordyber i Virkelighed, opererer væsentlig ved Hjælp af den spekulativt overseete og foragtede Kategori: Enkeltheden. Synd er en Bestemmelse af den Enkelte; det er Letfærdighed og ny Synd, at lade som var det Ingenting at være en

enkelt Synder – naar man selv er denne enkelte Synder. Her slaar Christendom til, slaar et Kors for Spekulationen; det er Spekulationen lige saa umuligt at komme ud af denne Vanskelighed, som for et Seil-Skib at seile frem med stik Modvind. Syndens Alvor er dens Virkelighed i den Enkelte, om det er Dig eller mig; spekulativt skal man see bort fra den Enkelte: altsaa kan man kun letsindigt tale spekulativt om Synden. Syndens Dialektik gaer Spekulationens lige stik imod.

Her begynder Christendommen, med Læren om Synden, og derved med den Enkelte¹. Thi rigtignok er det Christendommen, der har lært det om Gud-Mennesket, om Ligheden mellem Gud og Menneske, men den er en stor Hader af kaad eller næsviis Nærgaaenhed. Ved Hjælp af Læren om Synden, og den enkelte Synder, har Gud og Christus engang for alle, ganske anderledes end nogen Konge, sikkert sig mod Folket og Folk og Mængden, Publikum o. s. v. o. s. v., item mod enhver Fordring paa en friere Forfatning. Alle hine Abstrakta ere for Gud slet ikke til; der lever for Gud i Christo lutter enkelte Mennesker (Syndere) – dog kan Gud godt overfare det Hele, han kan ovenikjøbet tage sig af Spurvenerne. Gud er overhovedet en Ven af Orden; og til den Ende er han selv tilstede paa ethvert Punkt, i ethvert Øieblik (hvad i Lærebogen opføres som en af de Titulaturer, Gud nævnes ved, og som Menneskene tænke lidt ved engang imellem, men vel aldrig gjøre Forsøg paa at tænke i ethvert Øieblik), han er allestedsnærværende. Hans Begreb er ikke som Menneskets, under hvilket det Enkelte ligger som Det, der ikke kan gaae op i Begrebet, hans Begreb omfatter Alt, og i anden Forstand har han intet Begreb. Gud hjælper sig ikke med en Abbeviatur, han begriber (comprehendit) selve Virkeligheden, alt det Enkelte, for ham ligger den Enkelte ikke under Begrebet.

1. Læren om Slægtens Synd er ofte blevet misbrugt, fordi man ikke har været opmærksom paa, at Synden, hvor fælles den er for Alle, ikke samler Menneskene i et Fællesbegreb, i Selskab eller Compagni («saa lidet som ude paa Kirkegaarden de Dødes Mængde danner noget Selskab»), men adsplitter Menneskene i Enkelte, og holder hver Enkelt fast som Synder, hvilken Adsplittelse i en anden Forstand baade er i Overensstemmelse med og teleologisk i Retning af Tilværelsens Fuldkommenhed. Dette har man ikke været opmærksom paa, og har saa ladet den faldne Slægt een Gang for alle være blevet god igjen ved Christus. Og saaledes har man dog igjen bragt Gud et Abstraktum paa Halsen, der, som Abstraktum, vil være i nærmere Slægtskab med ham. Men dette er et Skalkeskjul, som blot gjør Menneskene frække. Naar nemlig »den Enkelte« skal føle sig i Slægtskab med Gud (og dette er Christendommens Lære), saa faaer han ogsaa hele Trykket deraf i Frygt og Bæven, han maa, hvis det ikke var en gammel Opdagelse, opdage Forargelsens Mulighed. Men skal det være gjennem et Abstraktum den Enkelte kommer til denne Herlighed, saa bliver Sagen meget for let og er i Grunden taget forfængeligt. Den Enkelte faaer saa ikke det uhyre Tryk af Gud, hvilket i Ydmygelse trykker lige saa dybt som det opløfter, den Enkelte bilder sig ind at have Alt uden videre ved at participere i hiint Abstraktum. Det er ikke med det at være Menneske som med det at være Dyr, hvor Exemplaret altid er mindre end Arten. Mennesket udmærker sig ikke blot ved de Fortrin, som almindelig nævnes, fra andre Dyr-Arter, men kvalitativt derved, at Individet, den Enkelte er mere end Arten. Og denne Bestemmelse er igjen dialektisk, betyder, at den Enkelte er Synder, men saa igjen, at det er Fuldkommenheden at være den Enkelte.
(tilbage)

Læren om Synden, om at Du og jeg er Synder, hvilken Lære ubetinget splitter »Mængden« ad, befæster nu Qualitets-Forskjellen mellem Gud og Menneske saa dybt som den aldrig nogensinde er blevet befæstet – atter dette kan kun Gud; Synden er jo: *for Gud* o. s. v. I Intet er et Menneske saa forskjellig fra Gud, som deri, at han, og det er ethvert Menneske, er en Synder, og er det »for Gud«, hvorved jo Modsætningerne i dobbelt Forstand holdes sammen, de holdes sammen (continentur), de faae ikke Lov at gaae ud fra hinanden, men ved saaledes at holdes sammen viser Forskjelligheden sig desto stærkere, som naar man taler om at holde to Farver sammen, *opposita juxta se posita magis illucescunt*. Synd er det Eneste af hvad der ellers prædiceres om et Menneske, som paa ingen Maade, hverken via negationis eller via eminentiæ, kan udsiges om Gud. At udsige om Gud (i samme Forstand som at han ikke er endelig, altsaa via negationis, at han er uendelig) at han ikke er en Synder, er Gudsbespottelse.

Som Synder er Mennesket adskilt fra Gud ved Qualitetens meest svælgende Dyb. Og selvfølgelig er Gud atter adskilt fra Mennesket ved det samme Qualitetens svælgende Dyb, naar han forlader Synder. Dersom det dog nemlig ellers lod sig gjøre, ved en omvendt Art Accomodation, at overføre det Guddommelige paa

det Menneskelige: i Eet kommer han evigt aldrig til at ligne Gud, i at tilgive Synder.

Her ligger saa Forargelsens yderste Concentration, hvad den Lære har fundet fornødent, som netop har lært Ligheden mellem Gud og Menneske.

Men Forargelse er den meest mulige afgjørende Bestemmelse af Subjektiviteten, det enkelte Menneske. Vistnok er det at tænke Forargelse uden at tænke en Forarget ikke ligesaa umuligt som et Fløitespil, naar der ingen Fløitespiller er; men selv Tænkningen maa dog vistnok indrømme, at Forargelse, endnu mere end Forelskelse, er et uvirkeligt Begreb, som først bliver virkeligt, hver Gang der er En, en Enkelt, som er forarget.

Forargelse forholder sig altsaa til den Enkelte. Og dermed begynder Christendommen, med at gjøre hvert Menneske til en Enkelt, en enkelt Synder; og nu concentrerer den Alt hvad Himmel og Jord kan opdrive af Forargelses Mulighed (kun derover raader Gud): og dette er Christendom. Den siger saa til hver Enkelt: Du skal troe, ☩: Du skal enten forarges, eller Du skal troe. Videre ikke eet Ord; der er ikke videre at tilføie. »Nu har jeg talet«, siger Gud i Himlene »i Evigheden tales vi ved igjen. Du kan i den mellemliggende Tid gjøre hvad Du vil, men Dommen forestaaer.«

En Dom! Ja, det har vi Mennesker jo lært, det lærer jo Erfaring, at naar der er Mytteri paa et Skib eller i en Armee, saa ere de Skyldige saa mange, at man maa lade Straffen fare; og naar det er Publikum, det høistærede dannede Publikum, eller Folket, saa er det ikke blot ingen Forbrydelse, saa er det ifølge Avisen, paa hvilken man kan stole som paa Evangeliet og Aabenbaringen, Guds Villie. Hvoraf kommer dette? Det kommer deraf, at Begrebet Dom svarer til den Enkelte, man dømmer ikke en masse; man kan slaae Folk ihjel en masse, sprøite paa dem en masse, smigre dem en masse, kort paa mange Maader behandle Folk som Fæ, men dømme Folk som Fæ kan man ikke, thi man kan ikke dømme Fæ; om der end dømmes nok saa mange, naar det at dømme skal have Alvor og Sandhed, dømmes hver Enkelt¹. Naar nu saa Mange ere de Skyldige, saa lader dette menneskeligt sig ikke gjøre; derfor opgiver man det Hele, man indseer, at der ikke kan være Tale om nogen Dom, de ere for Mange til at blive dømte, man kan ikke faae dem eller ikke overkomme at faae dem Enkelte, derfor maa man opgive at *dømme*.

-
1. See derfor er Gud »Dommeren«, fordi for ham ingen Mængde er, men kun Enkelte.
(tilbage)

Og da man nu i vor oplyste Tid, hvor man finder alle anthropomorphistiske og anthropopathiske Forestillinger om Gud upassende, dog ikke finder det upassende at tænke Gud, som Dommer, i Lighed med en almindelig Birkedommer eller General-Auditeur, der ikke kan overfare en saa vidtløftig Sag – saa slutter man: det vil i Evigheden gaae accurat ligesaa. Lader os derfor blot holde sammen, sikre os, at Præsterne præke paa den Maade. Og skulde der være en Enkelt, der vovede at tale anderledes, en Enkelt, der var taabelig nok til at gjøre sig selv sit Liv bekymret og ansvarligt i Frygt og Bæven, og saa ogsaa at ville plage Andre: da lader os sikre os ved at ansee ham for gal, eller, hvis fornødent gjøres, ved at slaae ham ihjel. Naar vi blot ere Mange om det, saa er det ingen Uret. Det er Nonsens og antiqveret, at Mange kan gjøre Uret; hvad de Mange gjøre er Guds Villie. For denne Viisdom, det veed vi af Erfaring – thi vi ere ikke uerfarne Ynglinge, vi henkaste ikke løse Ord, vi tale som Mænd af Erfaring – har hidtil alle Mennesker bøiet sig, Konger og Keisere og Excellencer; ved Hjælp af denne Viisdom ere hidtil alle vore Kreaturer hjulpne op: saa skal sgu Gud ogsaa lære at bøie sig. Det gjælder blot om, at vi blive Mange, rigtigt Mange, der holde sammen, naar vi gjøre det, saa ere vi sikre mod Evighedens Dom. – Ja, vistnok ere de sikre, dersom det først var i Evigheden de skulle blive Enkelte. Men de vare og ere for Gud bestandigt Enkelte; ikke Den, der sidder i et Glasskab, er saa generet som hvert Menneske er for Gud Gjennemsigtighed. Dette er Samvittigheds-Forholdet. Ved Hjælp af Samvittigheden er det saaledes indrettet, at Rapporten strax følger med enhver Skyld, og at den Skyldige er Den, der selv maa skrive den. Men det skrives med sympathetisk Blæk, og bliver derfor først ret tydeligt, naar det i Evigheden holdes op for Lyset, medens Evigheden reviderer Samvittighederne. I Grunden ankommer Enhver i Evigheden saaledes, at han selv medbringer og overleverer den nøiagtigste Anmeldelse om hver den mindste Ubetydelighed, han forbrød eller efterlod. At holde Dom i Evigheden kunde derfor et Barn bestride; der er egentligen Intet at gjøre for Trediemand, Alt, indtil det ubetydeligste Ord der er talet, er i Orden. Det gaaer den Skyldige, der er paa Reisen gennem Livet til Evigheden, som det gik hiin Morder, der paa Jernbanen med dennes Hurtighed flygtede bort fra Gjerningsstedet – og sin Forbrydelse: ak, just under den Vogn, hvori han sad, løb den elektromagnetiske Telegraph med hans Signalement og Ordre til at anholde ham paa første Station. Da han ankom paa Stationen og stod ud af Vognen, var han Arrestant – han havde paa en Maade selv bragt Angivelsen med.

Altsaa Fortvivelse om Syndernes Forladelse er Forargelse. Og Forargelse er Syndens Potentsation. Dette tænker man i Almindelighed slet ikke paa; man regner i Almindelighed vel neppe Forargelse til Synd, om hvilken man da ikke taler, men om Synder, blandt hvilke Forargelse ikke finder Plads. Endnu mindre opfatter man Forargelse som Syndens Potentsation. Dette kommer af, at man ikke, christeligt, danner Modsætningen mellem: Synd – Tro, men mellem Synd – Dyd.

C

Den Synd, at opgive Christendommen modo ponendo, at erklære den for Usandhed.

Dette er Synd mod den Hellig-Aand. Selvet er her meest fortvivlet potentseret; det kaster ikke blot hele Christendommen af sig, men gør den til Løgn og Usandhed – hvilken uhyre fortvivlet Forestilling om sig selv maa det Selv have!

Syndens Potentsation viser sig tydeligt, naar man opfatter den som en Krig mellem Menneske og Gud, hvor der forandres Taktik; Potentsationen er Stigen fra det Defensive til det Offensive. Synd er Fortvivlelse; her kæmpes eviterende. Saa kom Fortvivlelse over sin Synd; her kæmpes endnu en Gang eviterende eller befæstende sig indenfor sin tilbagetrukne Stilling, men bestandigt pedem referens. Nu forandres Taktiken; skjøndt Synden fordyber sig mere og mere i sig selv, og saaledes fjerner sig, kommer den dog i en anden Forstand nærmere, bliver mere og mere afgjort sig selv. Fortvivlelse om Syndernes Forladelse er en bestemt Position lige over for et Tilbud af Guds Barmhertighed; Synden er ikke ganske den Flygtende, ikke blot defensiv. Men den Synd at opgive Christendommen som Usandhed og Løgn er offensiv Krig. Alt det Foregaaende gjør dog paa en Maade sin Modpart den Indrømmelse, at den er den Stærkere. Men nu er Synden angribende.

Synd mod den Hellig-Aand er den positive Form af Forargethed.

Christendommens Lære er Læren om Gud-Mennesket, om Slægtskabet mellem Gud og Menneske, men vel at mærke saaledes, at Forargelsens Mulighed er, om jeg saa tør sige, den Garanti, hvorved Gud sikkrer sig, at Mennesket ikke kan komme ham for nær. Forargelsens Mulighed er det dialektiske Moment i alt det Christelige. Tages den bort, saa er det Christelige ikke blot Hedenskab, men noget saa Phantastisk, at Hedenskabet maatte erklære det for Vrøvl. At være Gud saa nær, som Christendommen lærer, at Mennesket kan komme ham, og tør komme ham, og skal komme ham i Christo, er aldrig faldet noget Menneske ind. Skal det nu forstaaes ligefrem, saadan ganske uden videre, uden den allermindste Reservation, aldeles ugeneret, friskfyragtigt: saa er Christendommen, hvis man vil kalde Hedenskabets Digt om Guderne menneskelig Afsindighed, en afsindig Guds Opfindelse; en saadan Lære kunde kun en Gud, der er gaet fra Forstanden, falde paa – saaledes maa et Menneske dømmes, der endnu har bevaret sin Forstand. Den incarnerede Gud vilde, hvis Mennesket saadan uden videre skulde være Kammerat med ham, blive et Sidestykke til Prinds Henrik hos Shakspeare.

Gud og Menneske ere to Qvaliteter, mellem hvilke der er en uendelig Qvalitets-Forskjel. Enhver Lære, der overseer denne Forskjel, er menneskelig talt afsindig, guddommelig forstaaet, Guds-Bespottelse. I Hedenskabet gjorde Mennesket Gud til Menneske (Menneske-Guden); i Christendommen gjør Gud sig til Menneske (Gud-Mennesket) – men i denne sin forbarmende Naades uendelige Kjerlighed gjør han dog een Betingelse, han kan det ikke anderledes. Just dette er Sorgen i Christo, »han kan det ikke anderledes«; han kan fornedre sig selv, paatage sig en Tjeners Skikkelse, lide, døe for Menneskene, indbyde Alle at komme til sig, offe hver sit Livs Dag, og hver Dagens Time, og offe Livet – men Forargelsens Mulighed kan han ikke borttage. O, eneste Kjerlighedens Gjerning, o, uudgrundelige Kjerlighedens Sorg, at selv Gud ikke kan – som han da i en anden Forstand heller ikke vil, ikke kan ville – men selv om han vilde, ikke kan gjøre det umuligt, at denne Kjerlighedens Gjerning kan blive et Menneske til lige det Modsatte, til den yderste Elendighed! Thi den størst mulige menneskelige Elendighed, større endnu end Synden, er at forarges paa Christus og forblive i Forargelsen. Og dette kan Christus ikke, dette kan »Kjerligheden« ikke gjøre umuligt. See, derfor siger han: »salig Den, som ikke forarges paa mig.« Mere kan han ikke gjøre. Altsaa han kan, det er muligt, han kan ved sin Kjerlighed komme til at gjøre et Menneske saa elendig, som et Menneske aldrig nogensinde kunde blive det. O, uudgrundelige Modsigelse i Kjerlighed! Men dog kan han – af Kjerlighed ikke bringe det over sit Hjerte at lade være at fuldkomme Kjerlighedens Gjerning; ak, hvis den saa dog gjorde et Menneske saa elendig, som han ellers aldrig vilde være blevet det!

Lad os tale ret menneskeligt derom. O, usselt et Menneske, som aldrig har følt Trang til af Kjerlighed at offe Alt af Kjerlighed, som altsaa ikke har kunnet det! Men naar han saa opdagede, at just denne hans

Opoffrelse i Kjerlighed, at det var muligt, at den kunde blive det andet Menneske, den Elskedes, største Ulykke: hvad saa? Saa enten tabte Kjerligheden i ham sin Spændkraft, fra at være et Magtens Liv sank den sammen til en veemodig Følelses indesluttede Grunden, han gik fra Kjerligheden, han vovede ikke at gjøre denne Kjerlighedens Gjerning, selv segnende, ikke under Gjerningen, men under Vægten af hiin Mulighed. Thi ligesom en Vægt bliver uendelig meget tungere, naar den anbringes paa Enden af en Stang, og den Løftende skal holde i den modsatte Ende, saaledes bliver enhver Gjerning uendelig tungere, naar den bliver dialektisk, og tungest, naar den bliver sympathetisk-dialektisk, saa hvad Kjerligheden tilskynder at gjøre for den Elskede, det synes igjen i en anden Forstand Omsorgen for den Elskede at fraraade. – Eller Kjerligheden seirede, og han vovede det af Kjerlighed. O, men i Kjerlighedens Glæde (som Kjerlighed altid er glad, især naar den offerer Alt) var dog en dyb Sorg – thi det var jo muligt! See, derfor fuldkommede han denne sin Kjerlighedens Gjerning, han bragte Offeret (som han for sit Vedkommende jublede ved) ikke uden Taarer: der svæver over dette, hvad skal jeg kalde det, dette Inderlighedens Historie-Maleri hiin mørke Mulighed. Og dog, hvis denne ikke havde svævet over det, havde hans Gjerning ikke været den sande Kjerligheds. – O, min Ven, hvad har Du vel forsøgt i Livet! Anstreng Din Hjerne, riv enhver Bedækning til Side og blot Følelsens viscera i Dit Bryst, sløif enhver Befæstning, som adskiller Dig fra Den, om hvem Du læser, og læs saa Shakspeare – og Du skal gyse for Collisioner. Men de egentlige religieuse Collisioner synes selv Shakspeare at have gysset tilbage for. Maaskee lader disse sig ogsaa kun udtrykke i Gudernes Sprog. Og dette Sprog kan intet Menneske tale; thi som allerede en Græker saa skjønt har sagt: af Mennesker lærer Mennesket at tale, af Guderne at tie.

At der er den uendelige Qualitets-Forskjel mellem Gud og Menneske, det er Forargelsens Mulighed, som ikke kan borttages. Af Kjerlighed bliver Gud Menneske; han siger: see her, hvad det er at være Menneske, men, tilføier han, o tag Dig iagt, thi jeg er tillige Gud – salig Den, som ikke forarges paa mig. Han paatager sig som Menneske en ringe Tjeners Skikkelse, han udtrykker det at være et ringe Menneske, paa det at intet Menneske skal mene sig udelukket, eller mene, at det er menneskelig Anseelse og Anseelse blandt Mennesker, der bringer En nærmere til Gud. Nei, han er det ringe Menneske. Seer her hid, siger han, og forvis Dig om, hvad det er at være Menneske, o, men tag Dig iagt; thi jeg er tillige Gud – salig Den, som ikke forarges paa mig. Eller omvendt: Faderen og jeg er Eet, dog er jeg dette enkelte, ringe Menneske, fattig, forladt, given i Menneskenes Vold – salig Den, som ikke forarges paa mig. Jeg, dette ringe Menneske, er Den som gjør, at Døve høre, Blinde see, Halte gaae, Spedalske renses, Døde staae op – salig Den, som ikke forarges paa mig.

Under Ansvar paa høieste Sted fordrister jeg mig derfor til at sige, at dette Ord: salig Den, som ikke forarges paa mig, hører med til Forkyndelsen om Christo, om ikke paa samme Maade som Indstiftelses-Ordene i Nadveren, saa dog som de Ord: Enhver prøve sig selv. De ere Christi egne Ord, og de maae, især da i Christenheden, atter og atter indskjærpes, gjentages, siges til Enhver især. Overalt¹ hvor disse Ord ikke lyde med, eller i ethvert Tilfælde, hvor Fremstillingen af det Christelige ikke er paa ethvert Punkt gjennemtrængt af denne Tanke: der er Christendommen Blasphemi. Thi uden Livvagt og uden Tjenere, der kunde berede ham Veien og gjøre Menneskene opmærksomme paa, hvo det var der kom: gik Christus her paa Jorden i en Tjeners ringe Skikkelse. Men Forargelsens Mulighed (o, som den var i Hans Kjerlighed Ham Sorgen!) værgede og værger om Ham, befæster et svælgende Dyb mellem Ham og Den, som var Ham nærmest og stod Ham nærmest.

-
1. Og det er nu Tilfælde næsten overalt i Christenheden, der, som det synes, *enten* ganske ignorerer, at Christus selv er Den, der saa gjentagent, saa inderligt advarede mod Forargelsen, endnu mod Slutningen af sit Liv endog sine troe Apostle, der havde fulgt ham fra Begyndelsen og for hans Skyld forladt Alt; *eller* vel endog taus anseer det for en Slags overspændt Ængstelighed af Christus, da Tusinder og Tusinders Erfaring godtgjør, at man kan have Troen paa Christus uden at have mærket det Mindste til Forargelsens Mulighed. Men dette turde være en Feiltagelse, der vel skal blive aabenbar, naar Forargelsens Mulighed kommer til at dømme Christenheden.
(tilbage)

Den nemlig, som ikke forarges, han *tilbeder* troende. Men at tilbede, hvilket er Troens Udtryk, er at udtrykke, at Qualitetens uendelig svælgende Dyb dem imellem er befæstet. Thi i Troen er igjen Forargelsens Mulighed det dialektiske Moment¹.

-
1. Her en lille Opgave for lagttagere. Dersom man antager, at alle de mange Præster her og i Udlandet, som holde og skrive Prædikener, ere troende Christne, hvorledes lader det sig saa forklare, at man aldrig hører eller læser den Bøn, som især i vore Tider laae saa

nær: Gud i Himlene, jeg takker Dig, at Du ikke har fordret af et Menneske, at han skal begribe Christendommen; thi hvis det fordredes, da var jeg den Elendigste af Alle. Jo mere jeg søger at begribe den, jo mere ubegribelig forekommer den mig, jo mere opdager jeg blot Forargelsens Mulighed. Derfor takker jeg Dig, at Du ene fordrer Troen, og jeg beder Dig, at Du fremdeles vil forøge mig den. Denne Bøn vilde orthodox være aldeles correct, og antaget, at den var sand i den Bedende, vilde den tillige være correct Ironi over hele Spekulationen. Men mon Troen findes paa Jorden!
(tilbage)

Men den Art Forargelse, om hvilken her er Tale, er modo ponendo, den udsiger om Christendommen, at den er Usandhed og Løgn, og derved igjen det Samme om Christus.

For at belyse denne Art Forargelse bliver det bedst at gennemgaae de forskjellige Former af Forargelsen, hvilken principielt forholder sig til Paradoxet (Christus) og saaledes kommer igjen ved enhver Bestemmelse af det Christelige, fordi enhver saadan forholder sig til Christus, har Christus in mente.

Den laveste Form af Forargelse, den, menneskelig talt, uskyldigste, er at lade det Hele med Christus staae hen uafgjort, at dømme saaledes: jeg tillader mig Intet at dømme derom; jeg troer ikke, men jeg dømmer Intet. At dette er en Form af Forargelse, undgaaer de Fleste. Sagen er, man har reent glemt dette Christelige: »Du skal.« Deraf kommer det, at man ikke seer, at dette er Forargelse, dette at stille Christus i Indifferents. Det at Christendommen er Dig forkyndt, betyder, Du skal have en Mening om Christus; Han er, eller det at Han er til, og at Han har været til, er hele Tilværelsens Afgjørelse. Er Christus Dig forkyndt, saa er det Forargelse at sige: jeg vil ingen Mening have derom.

Dog maa dette forstaaes med en vis Indskrækning i disse Tider, da Christendommen forkyndes saa maadeligt, som den gjør. Der leve vistnok mange Tusinder, som have hørt Christendommen forkynde, og som aldrig have hørt Noget om dette »skal.« Men Den, der har hørt det, naar han saa siger: jeg vil ingen Mening have derom, saa er han forarget. Han benægter nemlig Christi Guddom, at den har Ret til at fordre dette af et Menneske, at han skal have en Mening. Det hjælper ikke, at et saadant Menneske siger: »jeg udsiger jo Intet, hverken Ja eller Nei om Christus«; thi saa spørger man ham blot: har Du da heller ingen Mening om, hvorvidt Du skal have nogen Mening om Ham eller ikke? Svarer han dertil: jo, saa fanger han sig selv; og svarer han: nei, saa dømmer Christendommen ham alligevel, at han skal have en Mening derom, og altsaa igjen om Christus, at intet Menneske skal formaste sig til at lade Christi Liv staae hen som en Curiositet. Naar Gud lader sig føde og bliver Menneske, saa er dette ikke et ørkesløst Indfald, Noget han hitter paa, for dog at foretage sig Noget, maaskee for at gjøre Ende paa den Kjedsommelighed, der, som man frækt har sagt, skal være forbundet med at være Gud – det er ikke for at opleve Eventyr. Nei, naar Gud gjør det, saa er dette Faktum Tilværelsens Alvor. Og dette er igjen Alvoren i denne Alvor: at Enhver skal have en Mening derom. Naar en Konge besøger en Provindsby, anseer han det for en Fornærmelse, om en Embedsmand, hvis han da ikke har lovligt Forfald, undlader at gjøre ham sin Opvarthning; men hvad mon han vilde dømme, om en vilde ignorere det hele Faktum, at Kongen var i Byen, vilde spille Privatmanden, der i saa Henseende »blæser af Hans Majestæt og af Kongeloven«? Og saaledes ogsaa, naar det behager Gud at vorde Menneske – at det saa behager et Menneske (og hvad Embedsmanden er for Kongen, det er ethvert Menneske for Gud) derom at sige: ja, det er Noget, hvorom jeg ikke ønsker at have nogen Mening. Saaledes taler man fornemt om, hvad man i Grunden overseer: altsaa overseer man fornemt Gud.

Den næste Form af Forargelse er den negative, men lidende. Den føler vel, at ignorere Christus formaaer den ikke, at lade Det med Christus staae hen og saa forresten have travlt i Livet, er den ikke istand til. Men troe kan den heller ikke; den vedbliver saa at stirre paa det ene og samme Punkt, paa Paradoxet. Forsaavidt ærer den dog Christendommen, den udtrykker, at dette Spørgsmaal: hvad tykkes Dig om Christus, virkelig er det meest Afgjørende. En saadan Forarget lever da hen som en Skygge; hans Liv fortæres, fordi han i sit Inderste bestandigt er beskæftiget med denne Afgjørelse. Og saaledes udtrykker han (som ulykkelig Elskovs Lidelse i Forhold til Elskov), hvilken Realitet Christendommen har.

Den sidste Form af Forargelse er den, om hvilken vi her tale, den positive. Den erklærer Christendommen for Usandhed og Løgn, den negter Christus (at han har været til og at han er Den, han sagde sig at være) enten doketisk eller rationalistisk, saaledes at Christus enten ikke bliver et enkelt Menneske, men kun tilsyneladende, eller at han bliver kun et enkelt Menneske, saa han enten doketisk bliver Poesi, Mythologi, der ikke gjør Fordring paa Virkelighed, eller rationalistisk en Virkelighed, der ikke gjør Fordring paa at være guddommelig. I denne Negten af Christus som Paradoxet ligger naturligviis igjen Negten af alt det Christelige: Synden, Syndernes Forladelse o. s. v.

Denne Form af Forargelse er Synd mod den Hellig-Aand. Som Jøderne sagde om Christus, han uddriver Djævlene ved Djævelens Hjælp, saaledes gjør denne Forargelse Christus til en Opfindelse af Djævelen.

Denne Forargelse er Syndens høieste Potentsation, hvilket man som oftest overseer, da man ikke, christeligt, danner Modsætningen mellem: Synd - Tro.

Derimod er denne Modsætning gjort gjældende i hele dette Skrift, der strax i første Afsnit, A opstillede Formelen for den Tilstand, hvori der slet ingen Fortvivlelse er: i at forholde sig til sig selv og i at ville være sig selv grunder Selvet gjennemsigtigt i den Magt, som satte det. Hvilken Formel igjen, hvorom oftere er mindet, er Definitionen paa Tro.